

Αρείου Πάγου 81/2013 (B1, ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ)

Πηγή:

http://www.areiospagos.gr/nomologia/apofaseis_DISPLAY.asp?cd=K2GIS6YOL4DWRA3CVSDHLDE8AWCASL&apof=81_2013

<http://www.taxheaven.gr/laws/circular/view/id/16484>

Θέμα

Εργατικό Ατύχημα - Χρηματική ικανοποίηση για ηθική βλάβη ή ψυχική οδύνη οφείλεται και επί εργατικού ατυχήματος, όταν συντρέχουν οι όροι της αδικοπραξίας.

Περίληψη

Από τα άρθρα 914, 932 του ΑΚ και 1, 16 του ν. 551/1915 προκύπτει ότι χρηματική ικανοποίηση για ηθική βλάβη ή ψυχική οδύνη οφείλεται και επί εργατικού ατυχήματος, όταν συντρέχουν οι όροι της αδικοπραξίας. Οι διατάξεις του άρθρου 16§1 του ν. 551/1915, κατά τις οποίες ο παθών σε εργατικό ατύχημα ή τα κατά το άρθρο 6 αυτού πρόσωπα δικαιούνται να εγείρουν την αγωγή του κοινού αστικού δικαίου και να ζητήσουν πλήρη αποζημίωση μόνον όταν το ατύχημα μπορεί να αποδοθεί σε δόλο του εργοδότη ή των προστηθέντων του ή όταν επήλθε σε εργασία στην οποία δεν τηρήθηκαν οι διατάξεις νόμων, διαταγμάτων ή κανονισμών για τους όρους ασφαλείας των εργαζομένων και εξαιτίας της μη τηρήσεως αυτών, αναφέρονται στην επιδίκαση αποζημιώσεως για περιουσιακή ζημία και όχι στη χρηματική ικανοποίηση για ηθική ζημία, για την οποία δεν υπάρχει πρόβλεψη στον ανωτέρω νόμο και εφαρμόζονται γι' αυτό μόνο οι γενικές διατάξεις. Επομένως, για να δικαιούται η οικογένεια του θανατωθέντος σε εργατικό ατύχημα χρηματικής ικανοποιήσεως λόγω ψυχικής οδύνης αρκεί, να συντέλεσε στην επέλευση του ατυχήματος πταίσμα του εργοδότη του θανατωθέντος ή του κυρίου του έργου ή των προστηθέντων απ' αυτούς (άρθρ. 922 ΑΚ) με την έννοια της διάταξης του άρθρου 914 ΑΚ, δηλαδή της υπαιτίας και παράνομης πράξης ή παράλειψης. Από τις διατάξεις των άρθρων 297, 298, 330 και 914 ΑΚ συνάγεται ότι προϋποθέσεις της ευθύνης προς αποζημίωση από αδικοπραξία είναι η υπαιτιότητα του υποχρέου, η οποία υπάρχει και στην περίπτωση της αμέλειας, δηλαδή όταν δεν καταβάλλεται η επιμέλεια που απαιτείται στις συναλλαγές, το παράνομο της πράξης ή παράλειψης αυτού και η ύπαρξη αιτιώδους συνάφειας μεταξύ της πράξης ή της παράλειψης και της επελθούσας ζημίας. Η παράνομη έναντι του ζημιωθέντος συμπεριφορά μπορεί να συνίσταται όχι μόνο σε θετική πράξη αλλά και σε παράλειψη, εφόσον στην τελευταία περίπτωση ο υπαίτιος ήταν υποχρεωμένος να ενεργήσει, η υποχρέωσή του δε αυτή σε πράξη μπορεί να επιβάλλεται από δικαιοπραξία, από το νόμο ή από την καλή πίστη, κατά την κρατούσα κοινωνική αντίληψη, πράγμα που υπάρχει ιδίως, όταν ο υπαίτιος με ενέργειές του δημιούργησε μια επικίνδυνη κατάσταση από την οποία είναι δυνατό να προκύψει ζημία σε τρίτους. Αιτιώδης συνάφεια υπάρχει, όταν η πράξη ή παράλειψη του ευθυνόμενου προσώπου ήταν κατά τα διδάγματα της κοινής πείρας ικανή και

μπορούσε αντικειμενικά να επιφέρει κατά τη συνηθισμένη και κανονική πορεία των πραγμάτων το επιζήμιο αποτέλεσμα.

Συγκροτήθηκε από τους Δικαστές: Σπυριδωνα Ζιάκα, Αντιπρόεδρο Αρείου Πάγου, Βαρβάρα Κριτσωτάκη, Ανδρέα Δουλγεράκη, Νικόλαο Πάσσο και Δημήτριο Κόμη, Αρεοπαγίτες.

Συνήλθε σε δημόσια συνεδρίαση στο Κατάστημά του στις 4 Δεκεμβρίου 2012, με την παρουσία και του γραμματέα Αθανασίου Λιάπη, για να δικάσει μεταξύ:

Των αναιρεσιόντων: 1) Ανώνυμης εταιρείας με την επωνυμία "ΒΕΡΝΙΚΟΛ ΑΕ - ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΤΕΧΝΙΚΗ ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΒΙΟΤΕΧΝΙΚΗ ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΗ ΚΑΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΥΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ", που εδρεύει στο ... και εκπροσωπείται νόμιμα και 2) Γ. Μ. του Ι., κατοίκου ..., οι οποίοι εκπροσωπήθηκαν από τον πληρεξούσιο δικηγόρο τους Σωτήριο Ναούμ.

Της αναιρεσίβλητης: Μ. Ν. χας Έ. Ν., το γένος Σ. Χ., ενεργούσης ατομικά και ως ασκούσας τη γονική μέριμνα της ανήλικης κόρης της Ά. Ν. του Έ. και Μ., κατοίκου ..., η οποία εκπροσωπήθηκε από τον πληρεξούσιο δικηγόρο της Ιωάννη Πάκα.

Η ένδικη διαφορά άρχισε με την από 11-10-2008 αγωγή της ήδη αναιρεσίβλητης, που κατατέθηκε στο Μονομελές Πρωτοδικείο Θεσσαλονίκης. Εκδόθηκαν οι αποφάσεις: 712/2010 οριστική του ίδιου Δικαστηρίου και 1359/2011 του Εφετείου Θεσσαλονίκης. Την αναίρεση της τελευταίας απόφασης ζητούν οι αναιρεσιόντες με την από 6-9-2011 αίτησή τους.

Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης αυτής, που εκφωνήθηκε από το πινάκιο, οι διάδικοι παραστάθηκαν όπως σημειώνεται πιο πάνω. Η Εισηγήτρια Αρεοπαγίτης Βαρβάρα Κριτσωτάκη διάβασε την από 21-2-2012 έκθεσή της, με την οποία εισηγήθηκε την απόρριψη όλων των λόγων της αιτήσεως αναίρεσεως.

Ο πληρεξούσιος των αναιρεσιόντων ζήτησε την παραδοχή της αιτήσεως, ο πληρεξούσιος της αναιρεσίβλητης την απόρριψή της, καθένας δε την καταδίκη του αντιδίκου μέρους στη δικαστική δαπάνη.

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Από τα άρθρα 914, 932 του ΑΚ και 1, 16 του ν. 551/1915 προκύπτει ότι χρηματική ικανοποίηση για ηθική βλάβη ή ψυχική οδύνη οφείλεται και επί εργατικού ατυχήματος, όταν συντρέχουν οι όροι της αδικοπραξίας. Οι διατάξεις του άρθρου 16§1 του ν. 551/1915, κατά τις οποίες ο παθών σε εργατικό ατύχημα ή τα κατά το άρθρο 6 αυτού πρόσωπα δικαιούνται να εγείρουν την αγωγή του κοινού αστικού δικαίου και να ζητήσουν πλήρη αποζημίωση μόνον όταν το ατύχημα μπορεί να αποδοθεί σε δόλο του εργοδότη ή των προστηθέντων του ή όταν επήλθε σε εργασία στην οποία δεν τηρήθηκαν οι διατάξεις νόμων, διαταγμάτων ή κανονισμών για τους όρους ασφαλείας των εργαζομένων και εξαιτίας της μη τηρήσεως αυτών, αναφέρονται στην επιδίκαση αποζημιώσεως για περιουσιακή ζημία και όχι στη χρηματική ικανοποίηση για ηθική ζημία, για την οποία δεν υπάρχει πρόβλεψη στον ανωτέρω νόμο και

εφαρμόζονται γι' αυτό μόνο οι γενικές διατάξεις. Επομένως, για να δικαιούται η οικογένεια του θανατωθέντος σε εργατικό ατύχημα χρηματικής ικανοποίησης λόγω ψυχικής οδύνης αρκεί, να συντέλεσε στην επέλευση του ατυχήματος πταίσμα του εργοδότη του θανατωθέντος ή του κυρίου του έργου ή των προστηθέντων απ' αυτούς (άρθρ. 922 ΑΚ) με την έννοια της διάταξης του άρθρου 914 ΑΚ, δηλαδή της υπαιτίας και παράνομης πράξης ή παράλειψης. Από τις διατάξεις των άρθρων 297, 298, 330 και 914 ΑΚ συνάγεται ότι προϋποθέσεις της ευθύνης προς αποζημίωση από αδικοπραξία είναι η υπαιτιότητα του υποχρέου, η οποία υπάρχει και στην περίπτωση της αμέλειας, δηλαδή όταν δεν καταβάλλεται η επιμέλεια που απαιτείται στις συναλλαγές, το παράνομο της πράξης ή παράλειψης αυτού και η ύπαρξη αιτιώδους συνάφειας μεταξύ της πράξης ή της παράλειψης και της επελθούσας ζημίας. Η παράνομη έναντι του ζημιωθέντος συμπεριφορά μπορεί να συνίσταται όχι μόνο σε θετική πράξη αλλά και σε παράλειψη, εφόσον στην τελευταία περίπτωση ο υπαίτιος ήταν υποχρεωμένος να ενεργήσει, η υποχρέωσή του δε αυτή σε πράξη μπορεί να επιβάλλεται από δικαιοπραξία, από το νόμο ή από την καλή πίστη, κατά την κρατούσα κοινωνική αντίληψη, πράγμα που υπάρχει ιδίως, όταν ο υπαίτιος με ενέργειές του δημιούργησε μια επικίνδυνη κατάσταση από την οποία είναι δυνατό να προκύψει ζημία σε τρίτους. Αιτιώδης συνάφεια υπάρχει, όταν η πράξη ή παράλειψη του ευθυνόμενου προσώπου ήταν κατά τα διδάγματα της κοινής πείρας ικανή και μπορούσε αντικειμενικά να επιφέρει κατά τη συνηθισμένη και κανονική πορεία των πραγμάτων το επιζήμιο αποτέλεσμα. Η κρίση του δικαστηρίου της ουσίας ότι τα πραγματικά περιστατικά που δέχθηκε ως αποδειχθέντα επιτρέπουν το συμπέρασμα να θεωρηθεί κατά τα διδάγματα της κοινής πείρας ορισμένο γεγονός ως πρόσφορη αιτία της ζημίας υπόκειται στο έλεγχο του Αρείου Πάγου, γιατί είναι έννοια αναγόμενη στην ορθή ή μη υπαγωγή από το δικαστήριο της ουσίας των διδαγμάτων της κοινής πείρας στην αόριστη νομική έννοια της αιτιώδους συνάφειας. Περαιτέρω, για τον προσδιορισμό του ύψους της "εύλογης" χρηματικής ικανοποίησης, το δικαστήριο της ουσίας πρέπει να λαμβάνει υπόψη, εκτός από τα λοιπά προσδιοριστικά στοιχεία (συνθήκες ατυχήματος, έκταση της προκληθείσας σωματικής βλάβης και συνέπειες αυτής, οικονομική κατάσταση των μερών κ.λπ.), και το τυχόν συντρέχον πταίσμα του παθόντος, το οποίο συνεκτιμάται με τα ως άνω στοιχεία, γι' αυτό και δεν επιτρέπεται μετά τον τελικό καθορισμό του ποσού της χρηματικής ικανοποίησης, να μειωθεί εκ νέου τούτο ανάλογα με το ποσοστό της συνυπαιτιότητας. Εξάλλου, η κρίση του δικαστηρίου της ουσίας περί του ότι τα επικαλούμενα πραγματικά περιστατικά συγκροτούν ή όχι την αόριστη νομική έννοια του συντρέχοντος πταίσματος, υπόκειται στον έλεγχο του Αρείου Πάγου. Για να υπάρχει συντρέχον πταίσμα, πρέπει η πράξη του ζημιωθέντος να έχει συντελέσει στην πρόκληση της ζημίας και να υπάρχει αιτιώδης σύνδεσμος της υπαιτίας πράξης του ζημιωθέντος με την πρόκληση ή την έκταση της ζημίας. Τέτοια αιτιώδης συνάφεια υπάρχει όταν η πιο πάνω πράξη ή η παράλειψη του ζημιωθέντος, κατά τα διδάγματα της κοινής πείρας ήταν ικανή και μπορούσε να επιφέρει κατά τη συνηθισμένη και κανονική πορεία των πραγμάτων, το επιζήμιο αποτέλεσμα. Η κρίση του δικαστηρίου της ουσίας ότι τα

πραγματικά περιστατικά που δέχτηκε κυριαρχικώς ως αποδειχθέντα, επιτρέπουν το συμπέρασμα να θεωρηθεί, κατά τα διδάγματα της κοινής πείρας ορισμένο γεγονός ως πρόσφορη ή μη αιτία της ζημίας, υπόκειται στον έλεγχο του Αρείου Πάγου, γιατί είναι κρίση νομική, που ανάγεται στην ορθή ή μη υπαγωγή από το δικαστήριο της ουσίας, των διδαγμάτων της κοινής πείρας, στην αόριστη νομική έννοια της αιτιώδους συνάφειας. Τέλος, κατά το άρθρο 559 αριθ. 19 ΚΠολΔ επιτρέπεται αναίρεση, αν η απόφαση του δικαστηρίου της ουσίας δεν έχει νόμιμη βάση και ιδίως, αν δεν έχει καθόλου αιτιολογίες ή έχει αιτιολογίες αντιφατικές ή ανεπαρκείς σε ζήτημα που ασκεί ουσιώδη επίδραση στην έκβαση της δίκης. Ανεπάρκεια αιτιολογιών κατά την έννοια της διάταξης αυτής υπάρχει, όταν δεν προκύπτουν από την απόφαση σαφώς και επαρκώς τα περιστατικά που είναι κατά το νόμο αναγκαία για τη στοιχειοθέτηση στη συγκεκριμένη περίπτωση της διάταξης ουσιαστικού δικαίου που εφαρμόστηκε.

Στην προκείμενη περίπτωση όπως προκύπτει από την προσβαλλόμενη απόφαση το Εφετείο δέχτηκε ανελέγκτως τα εξής: Η πρώτη αναιρεσείουσα ανώνυμη εταιρία προσέλαβε την 1.4.2008 τον Έ. Ν. για να εργαστεί ως ηλεκτροσυγκολλητής μετάλλων. Η εταιρεία έχει τις εγκαταστάσεις της στο 10ο χιλιόμετρο της ΠΕΟ Θεσσαλονίκης Βεροίας και αντικείμενό της είναι ανάληψη δημόσιων κυρίως, έργων και ειδικότερα εργασίες διαγράμμισης και σήμανσης δημόσιων οδών, ενώ παράλληλα διαθέτει τμήμα παραγωγής χρωμάτων που χρησιμοποιούνται στις διαγραμμίσεις. Στις 5.8.2008 ο δεύτερος αναιρεσείων Γ. Μ. μέλος του Δ.Σ. της ως άνω εταιρίας, ο οποίος ταυτόχρονα εκτελούσε χρέη προϊσταμένου παραγωγής έδωσε σε τέσσερις εργάτες (τον Έ. Ν., τον Λ. Σ., κάποιον Θ. και έναν Αλβανό) την εντολή να απομακρύνουν από υπόγεια αποθήκη τα υλικά που υπήρχαν εκεί και να την καθαρίσουν. Επρόκειτο για αποθήκη πλάτους 2,96 μέτρων, μήκους 6,05 μέτρων και ύψους 2,75 μέτρων, η πρόσβαση στην οποία γινόταν από μία ράμπα και η οποία ήταν τελείως τυφλή, χωρίς να διαθέτει θυρίδα εξαερισμού, πλην της εισόδου της, η οποία είχε ύψος 2,45 μέτρα και πλάτος 1,10 μέτρα. Από τους τέσσερις εργάτες οι δυο ήταν οι ηλεκτροσυγκολλητές και οι υπόλοιποι παρείχαν την εργασία τους στο τμήμα παραγωγής χρωμάτων. Οι εργάτες, εκτελώντας την εντολή που τους δόθηκε, απομάκρυναν από την αποθήκη μεγάλο αριθμό από παλαιά ελαστικά και δεκαέξι κενές φιάλες προπανίου, απέμειναν δε προς απομάκρυνση δυο μεταλλικά τεμάχια τα οποία ήταν ακουμπισμένα πλαγίως στον τοίχο της αποθήκης, καθώς και ένα μεταλλικό πλαίσιο (σχάρα) που ήταν τοποθετημένο στο δάπεδο το οποίο ήταν μεγαλύτερο από δυο μέτρα και δεν χωρούσε για να περάσει από την είσοδο της αποθήκης. Όταν ολοκληρώθηκε η απομάκρυνση των υπόλοιπων υλικών οι εργάτες που απασχολούνταν στην παραγωγή των χρωμάτων έφυγαν από την αποθήκη, ενώ ο Ν. με ηλεκτροκίνητο τροχό χειρός επιχείρησε να τεμαχίσει το πλαίσιο. Ταυτόχρονα ο Σ. κατευθύνθηκε προς την έξοδο της αποθήκης για να καλέσει τους εργάτες να επιστρέψουν και να βοηθήσουν στη μεταφορά των μεταλλικών στοιχείων, όταν αυτά θα είχαν τεμαχιστεί. Μόλις όμως ο Ν. έφερε τον τροχό σε επαφή με το μεταλλικό πλαίσιο, δημιουργήθηκε σπινθήρας και αμέσως ακολούθησε

ανάφλεξη της ατμόσφαιρας με αποτέλεσμα οι δυο εργαζόμενοι να τυλιχθούν στις φλόγες, ο Σ. όμως που βρισκόταν κοντά στην έξοδο, ανέβηκε στο ισόγειο, ρίχθηκε στο πάτωμα και κυλώντας το σώμα του σ' αυτό κατόρθωσε να σβήσει τη φωτιά, ενώ αντίθετα ο Ν. καιγόταν ολόκληρος και καθυστέρησε να βγει από την αποθήκη, υπέστη σοβαρότατα εγκαύματα, ωστόσο προστρέξουν οι συνάδελφοί του και με πυροσβεστήρες κατορθώσουν να σβήσουν τις φλόγες, ενώ η φωτιά στο χώρο του υπογείου έσβησε από μόνη της, μόλις δηλαδή καταναλώθηκε το εύφλεκτο αέριο που ανεφλέγη. Ο Ν. υπέστη θερμικά εγκαύματα κεφαλής, κορμού και άκρων στο 75% της επιφάνειας του σώματός του, το 46% εξ αυτών επιπόλαια και μέσου πάχους και το 29% βαθέα, καθώς και αναπνευστικά εγκαύματα από εισπνοή καυτού αέρα και αιθάλης. Μεταφέρθηκε στο νοσοκομείο ΑΧΕΠΑ όπου υπεβλήθη σε τραχειοστομία και από εκεί στη Μονάδα Εντατικής Θεραπείας του Νοσοκομείου Παπανικολάου, όπου υποστηρίχθηκε σε όλο το διάστημα της νοσηλείας του με μηχανικό αερισμό και υψηλές δόσεις καρδιοτονωτικών φαρμάκων. Η πορεία του όμως ήταν διαρκώς επιδεινούμενη και απεβίωσε στις 13.8.2008 λόγω πολυοργανικής ανεπάρκειας, σε ηλικία 53 ετών. Πλησιέστεροι συγγενείς του ήταν η αναιρεσίβλητη σύζυγός του Μ. Ν. και η μόλις δέκα ετών θυγατέρα τους Α.. Το ατύχημα οφείλεται στο γεγονός ότι οι μεταχειρισμένες φιάλες προπτανίου που αποθηκεύτηκαν για μακρύ χρονικό διάστημα στον υπόγειο, κλειστό και μη επαρκώς αεριζόμενο χώρο της υπόγειας αποθήκης δεν ήταν εντελώς κενές και μέρος του περιεχομένου τους διέρρευσε αργά από αυτές και εγκλωβίστηκε στην αποθήκη, λόγω της ιδιότητας του προπτανίου να είναι περίπου μιάμιση φορά βαρύτερο από ίσο όγκο αέρα, κατακάθισε δε στην περιοχή πάνω από δάπεδο. Έτσι όταν παθών έθεσε σε λειτουργία τον τροχό και προκάλεσε σπινθήρα, η ανάφλεξη του αερίου ήταν αναπόφευκτη. Η εναπόθεση των κενών φιαλών σε υπόγειο μη αεριζόμενο χώρο είναι αντίθετη προς τους ορισμούς της ΥΑ με αριθμό Δ3/14858/1.6.1993 του Υπουργού Βιομηχανίας, η οποία στο κεφάλαιο 5 αυτής στην παράγραφο 5.1.1.2 απαγορεύει την αποθήκευση φιαλών υγραερίου σε υπόγειους χώρους ή κάτω από τη στάθμη του περιβάλλοντος εδάφους. Η απαγόρευση αυτή είναι απόρροια των διαπιστώσεων που περιλαμβάνονται στις παραγράφους 1.2.3 και 1.2.9, αντίστοιχα, του Κεφαλαίου 1 της ΥΑ ότι το υγραέριο, υπό ορισμένες συνθήκες, όταν είναι αναμειγμένο με τον αέρα σχηματίζει εκρηκτικό μίγμα και ότι, εάν ένα δοχείο που περιέχει υγραέριο εκκενωθεί μπορεί να περιέχει υγραέριο σε αέρια μορφή και είναι δυνατόν να είναι επικίνδυνο. Μάλιστα κατά τους ορισμούς της ΥΑ οι κενές φιάλες πρέπει να φυλάσσονται σε υπαίθριο χώρο. Συναφείς ρυθμίσεις περιέχει το π.δ. 42/2003 που εκδόθηκε για την εναρμόνιση της ελληνικής νομοθεσίας με την οδηγία 92 του 1999 της ΕΚ, σχετικά με τις ελάχιστες απαιτήσεις για τη βελτίωση της προστασίας της υγείας και της ασφάλειας των εργαζομένων, οι οποίοι είναι δυνατόν να εκτεθούν σε κίνδυνο από εκρηκτικές ατμόσφαιρες, που προβλέπει στο συνημμένο στο άρθρο 10 παράρτημά του ότι: 1) οι εύφλεκτες ή και καύσιμες ουσίες θεωρούνται ως υλικά που είναι δυνατόν να δημιουργήσουν εκρηκτικές ατμόσφαιρες, εκτός αν από την εξέταση των ιδιοτήτων τους προκύπτει ότι τα μείγματά τους με αέρα δεν είναι σε θέση να μεταδώσουν αυτομάτως

την έκρηξη (Τμήμα 111, παράρτημα Ι παρ. 1 του π.δ.), 2) ο εργοδότης πρέπει να λαμβάνει τα ανάλογα με το είδος της επιχείρησης τεχνικά ή και οργανωτικά μέτρα, δίνοντας προτεραιότητα στην πρόληψη της δημιουργίας εκρηκτικών ατμοσφαιρών (Τμήμα 11, άρθρο 3 του π.δ.), 3) Οι εργοδότες πρέπει να παρέχουν στους εργαζόμενους που ασχολούνται σε χώρους όπου ενδέχεται να δημιουργηθούν εκρηκτικές ατμόσφαιρες, επαρκή και κατάλληλη εκπαίδευση όσον αφορά την προστασία από τις εκρήξεις. Σε όσες περιπτώσεις απαιτείται έγγραφο προστασίας από εκρήξεις (Τμήμα 11 άρθρο 8 του π.δ.), οι εργασίες σε επικίνδυνους χώρους πρέπει να εκτελούνται σύμφωνα με γραπτές οδηγίες που εκδίδει ο εργοδότης και πρέπει να εφαρμόζεται σύστημα χορήγησης αδειών για την εκτέλεση τόσο των επικίνδυνων εργασιών όσο και των εργασιών που ενδέχεται να αλληλεπιδράσουν με άλλες εργασίες αποτέλεσμα τη δημιουργία κινδύνου. Οι άδειες για εκτέλεση εργασίας πρέπει να χορηγούνται από άτομο αρμόδιο για το σκοπό αυτό πριν από την έναρξη των εργασιών (Τμήμα 111, άρθρο 10, Παράρτημα 11, Μέρος Α παράγραφοι 1.1 και 1.2 του π.δ.). Τέλος, σύμφωνα με το άρθρο 6 παρ. 4 του π.δ. 338/2001 για την προστασία της υγείας και της ασφάλειας των εργαζομένων κατά την εργασία από κινδύνους οφειλόμενους σε χημικούς παράγοντες, σε συνδυασμό με το Τμήμα ΙΙΙ, Άρθρο 10, Παράρτημα ΙΙ μέρος Α, παράγραφος 2.8 του π.δ. 42/2003, πριν να αρχίσει να χρησιμοποιείται ένας χώρος εργασίας, στον οποίο είναι δυνατόν να δημιουργηθεί εκρηκτική ατμόσφαιρα, πρέπει να επαληθεύεται συνολικά η ασφάλεια που παρέχει έναντι των εκρήξεων και πρέπει να πληρούνται όλες οι προϋποθέσεις για την προστασία από τις εκρήξεις. Οι επαληθεύσεις αυτές διενεργούνται από άτομα τα οποία, λόγω πείρας ή και επαγγελματικής κατάρτισης, είναι εξειδικευμένα στον τομέα της προστασίας από τις εκρήξεις. Σε σχέση με τις ειδικές υποχρεώσεις που γεννούν για τον εργοδότη οι παραπάνω διατάξεις, αποδείχθηκε ότι κανένα από τα παραπάνω μέτρα δεν λήφθηκε, και ειδικότερα ότι δεν ελέγχθηκαν οι φιάλες ούτε η ατμόσφαιρα του υπογείου και ότι δεν δόθηκαν γραπτές οδηγίες στους εργαζόμενους, ούτε προειδοποιήθηκαν αυτοί για τον κίνδυνο ύπαρξης επικίνδυνων αερίων και αναφλέξεων ή εκρήξεων. Οι αναιρεσιόντες αρνούμενοι την αγωγή ισχυρίστηκαν ότι δεν τους βαραίνει πταίσμα και ότι το ατύχημα οφείλεται σε αποκλειστική υπαιτιότητα του θανόντος, επικουρικά δε σε συντρέχον πταίσμα αυτού, συνισταμένου στο ότι με δική του πρωτοβουλία, χωρίς να ενημερώσει και παρά τις αντίθετες ρητές οδηγίες του προϊσταμένου παραγωγής Γ. Μ., που έδωσε την εντολή για τον καθαρισμό του υπογείου, χρησιμοποίησε τον τροχό. Ο ισχυρισμός τους όμως για διατύπωση ρητής εντολής από τον Μ. να μην χρησιμοποιηθεί ο τροχός στη συγκεκριμένη εργασία και γενικώς να μην χρησιμοποιείται τροχός χωρίς προηγούμενη άδεια αποδεικνύεται ουσιαστικά αβάσιμος για τους εξής λόγους: Στην αποθήκη υπήρχαν, εκτός από το μεταλλικό πλαίσιο που επιχείρησε να κόψει ο παθών, για το οποίο οι εναγόμενοι ισχυρίζονται ότι ήταν πακτωμένο και γι αυτό δεν χρειαζόταν να απομακρυνθεί, άλλα δυο μεταλλικά τεμάχια μεγάλου μεγέθους που δεν μπορούσαν να μεταφερθούν αυτούσια από την στενή έξοδο της αποθήκης και θα έπρεπε και αυτά να κοπούν σε τεμάχια. Η εργασία ανατέθηκε σε δυο εργάτες παραγωγής και σε δυο

ηλεκτροσυγκολλητές, γεγονός που ενισχύει την εκδοχή ότι ο Μ. συζήτησε με τον Ν. την ανάγκη να κοπούν τα μεταλλικά στοιχεία σε μικρότερα τεμάχια και του έδωσε σχετική εντολή. Ο Μ., όταν έδωσε την εντολή να καθαριστεί η αποθήκη αγνοούσε τον κίνδυνο που μπορούσε να προκύψει από την παρατεταμένη έκθεση σε αυτήν των μεταχειρισμένων φιαλών προπανίου, τούτο δε αποδεικνύεται από το γεγονός ότι ο φωτισμός του υπογείου επιτυγχανόταν από φορητό ηλεκτρικό λαμπτήρα που συνδεόταν με την παροχή ηλεκτρικού ρεύματος με προέκταση (μπαλαντέζα), σύνδεση που και αυτή μπορούσε να δημιουργήσει σπινθήρα να συνακόλουθα ανάφλεξη. Η άγνοιά του αυτή, όμως, ήταν υπαίτια λόγω των συγκεκριμένων υποχρεώσεων που είχε ως μέλος του Διοικητικού Συμβουλίου, συνιδιοκτήτης της επιχείρησης και υπεύθυνος προσωπικού και οι οποίες υποχρεώσεις ορίζονται από το νομοθετικό καθεστώς που προεκτέθηκε. Αγνοώντας, συνεπώς, τον κίνδυνο ο Μ. δεν είχε λόγο να απαγορεύσει ρητά τη χρήση του τροχού. Σε κάθε περίπτωση ο Ν. δεν είχε ενημερωθεί για τους κινδύνους χρήσης του τροχού και δεν είχε αντιληφθεί την ύπαρξη του αερίου, καθώς αυτό είναι άοσμο. Όμως για να συντρέχει στο πρόσωπο του υπαίτια συμπεριφορά δεν αρκεί η παραδοχή ότι χρησιμοποίησε τον τροχό με δική του πρωτοβουλία και χωρίς να ενημερώσει κανέναν, αλλά θα πρέπει να γίνει δεκτό ότι παραβίασε ρητή και μάλιστα έγγραφη εντολή που συνοδεύτηκε από οδηγίες και πληροφορίες για την επικινδυνότητα της συγκεκριμένης εργασίας, κάτι που δεν αποδείχθηκε. Αντιθέτως αποδείχθηκε ότι ο Μ., μόλις έδωσε την εντολή για την εκτέλεση της εργασίας, έφυγε από το χώρο της επιχείρησης για εξωτερικές εργασίες και οι εργάτες εργάζονταν χωρίς επιτήρηση. Μάλιστα ο αναφερόμενος ως υπεύθυνος ασφαλείας Α. Σ. κατέθεσε προανακριτικά ότι έχει άλλη ιδιότητα, αυτήν του υπεύθυνου παραγωγής, ότι είχε πολύν καιρό να επισκεφθεί το χώρο της αποθήκης, ότι τον χώρο είχε επισκεφθεί μόνο μια φορά από περιέργεια και ότι αγνοούσε πως φυλάσσονταν εκεί παλιές φιάλες προπανίου.

Συνεπώς ο ισχυρισμός των αναιρεσειόντων ότι οι εργασίες εκτελούνταν με τις υποδείξεις του τελευταίου για την ασφαλή διεκπεραίωσή τους, αποδεικνύεται ουσιαστικά αβάσιμος. Περαιτέρω το Εφετείο, λαμβάνοντας υπόψη ότι το ένδικο ατύχημα προκλήθηκε γιατί δεν λήφθηκαν τα σαφώς οριζόμενα από το νόμο μέτρα ασφαλείας από βαριά αμέλεια των αναιρεσειόντων, ότι συνέπεια του ατυχήματος ήταν ο θάνατος από καθολικά εγκαύματα ενός άνδρα ηλικίας 54 ετών, ότι η σύζυγός του και η δέκα ετών κόρη του, αλλοδαπές υπήκοοι βίωσαν το θάνατο του αγαπημένου τους προσώπου κάτω από ιδιαίτερα τραγικές συνθήκες, δεδομένου ότι αυτός δεν επήλθε αμέσως αλλά μετά από αρκετές ημέρες βασανιστικής, λόγω της έκτασης των εγκαυμάτων νοσηλείας και ότι, εκτός από οδύνη, η απώλειά του γέννησε σ' αυτές έντονα συναισθήματα ανασφάλειας, ότι η αναιρεσειούσα ανώνυμη εταιρία έχει μεγάλο κύκλο εργασιών, αφού στους ισολογισμούς των ετών 2007 και 2008 αυτός ανέρχεται στο ποσό των 3.848.084,58 και 2.903.516,81 ευρώ αντίστοιχα, απασχολούσε δε μέχρι τις αρχές του 2011 προσωπικό από 25 άτομα, το ύψος της χρηματικής ικανοποίησης λόγω ψυχικής οδύνης που πρέπει να επιδικαστεί στις αναιρεσίβλητες ανέρχεται στο ποσό των 80.000 ευρώ

για την πρώτη και στο ποσό των 70.000 ευρώ για τη δεύτερη. Μετά ταύτα, αφού εξαφάνισε την πρωτόδικη απόφαση με την οποία είχε γίνει επίσης δεκτή εν μέρει η αγωγή για μικρότερα όμως ποσά, επιδίκασε τα πιο πάνω ποσά. Με την κρίση του αυτή το Εφετείο περιέλαβε πλήρεις σαφείς και εμπειριστατωμένες αιτιολογίες τόσο ως προς τις συνθήκες του ατυχήματος και την ευθύνη των αναιρεσιδόντων, όσο και ως την έλλειψη συντρέχοντος πταίσματος του θανόντος συγγενούς των αναιρεσιβλήτων και ο δεύτερος λόγος της αιτήσεως αναιρέσεως από τον αριθμό 19 του άρθρου 559 του Κ.Πολ.Δ. είναι αβάσιμος και πρέπει να απορριφθεί. Περαιτέρω, με τον τέταρτο λόγο της αιτήσεως αναιρέσεως από τον αριθμό 1 του άρθρου 559 του Κ.Πολ.Δ. προβάλλεται η αιτίαση ότι το Εφετείο παραβίασε το ΠΔ 95/1978 άρθρα 9 και 10, σύμφωνα με το οποίο ο παθών όφειλε να χρησιμοποιήσει τα υλικά προστασίας που η αναιρεσειούσα εργοδότηρα είχε χορηγήσει σ' αυτόν και τα οποία είχε παραλάβει ο έτερος παθών Σ., παραβιάζοντας έτσι τα διδάγματα της κοινής πείρας σύμφωνα με τα οποία αν φορούσε μάσκα δεν θα πάθαινε καθολικά εγκαύματα στο πρόσωπο ούτε αναπνευστική ανεπάρκεια. Ο λόγος αυτός πρέπει να απορριφθεί ως στηριζόμενος σε εσφαλμένη προϋπόθεση, αφού όπως προκύπτει από τις προτάσεις των αναιρεσιδόντων με την ένσταση συντρέχοντος πταίσματος που αυτοί υπέβαλαν ενώπιον του πρωτοβαθμίου δικαστηρίου δεν ισχυρίστηκαν ότι είχαν χορηγήσει στον παθόντα, συγγενή των αναιρεσιδόντων, τα πιο πάνω υλικά προστασίας και ότι ο ίδιος από αμέλειά του δεν τα χρησιμοποίησε, συνεπώς το Εφετείο δεν είχε υποχρέωση να ερευνήσει αυτεπαγγέλτως αν τηρήθηκαν οι προϋποθέσεις των άρθρων 9 και 10 του ΠΔ. 95/1978, εφόσον δεν είχε προταθεί νομίμως σχετικός ισχυρισμός. Ως "πράγματα" κατά την έννοια του άρθρου 559 αρ. 8 του Κ.Πολ.Δ. τα οποία ασκούν ουσιώδη επίδραση στην έκβαση της δίκης και των οποίων η μη λήψη υπόψη καίτοι μη προταθέντων ιδρύει τον προβλεπόμενο από τη διάταξη αυτή λόγο αναιρέσεως, θεωρούνται οι ισχυρισμοί που έχουν αυτοτελή ύπαρξη και τείνουν στη θεμελίωση ή κατάργηση δικαιώματος ουσιαστικού ή δικονομικού που ασκήθηκε είτε ως επιθετικό είτε ως αμυντικό μέσο, όχι δε αρνητικοί ισχυρισμοί της αγωγής ή της ενστάσεως, ή ισχυρισμοί που αποτελούν επιχειρήματα ή συμπεράσματα των διαδίκων ή του δικαστηρίου, τα οποία συνάγονται από την εκτίμηση των αποδείξεων. Στην προκειμένη περίπτωση με τον πρώτο λόγο της αιτήσεως αναιρέσεως προβάλλεται η αιτίαση ότι το Εφετείο με τα παραπάνω που δέχτηκε παραβίασε τη διάταξη του ως άνω άρθρου, γιατί δεν έλαβε υπόψη: α) τον ισχυρισμό των αναιρεσιδόντων ότι τα προς μεταφορά μεταλλικά στοιχεία δεν ήταν εξαρχής ακουμπισμένα στον τοίχο της αποθήκης, αλλά τοποθετημένα επί του μεταλλικού πλαισίου και αποτελούσαν υπερυψωμένο δάπεδο επί του οποίου ήταν τοποθετημένα διάφορα αντικείμενα ... β) τον ισχυρισμό τους περί ρητής απαγόρευσης του καπνίσματος στο χώρο της βιοτεχνίας και την ύπαρξη πολλών πινακίδων με επισήμανση κινδύνου πυρκαγιάς, γ) τον ισχυρισμό τους ότι ο παθών λόγω της ιδιότητας του ως ηλεκτροσυγκολλητής ήταν σε θέση να προβλέψει τον κίνδυνο στοιχείο που τον συνιστά συνυπαίτιο, αν όχι αποκλειστικά υπαίτιο στην πρόκληση του ατυχήματος. Ο λόγος αυτός πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτος ως προς τα υπό στοιχεία α' και β' μέρη

του, αφού τα επικαλούμενα περιστατικά δεν συνιστούν "πράγματα" υπό την έννοια της ως άνω διατάξεως, αλλά αρνητικούς της αγωγής ισχυρισμούς, κατά δε το υπό στοιχείο γ' μέρος του ως αβάσιμος, αφού κατά παραπάνω εκτιθέμενα το Εφετείο ερεύνησε την προταθείσα από τους αναιρεσειόντες ένσταση περί συνυπαιτιότητας του παθόντος και την απέρριψε. Επίσης απορριπτέος ως απαράδεκτος είναι και ο έκτος λόγος της αιτήσεως αναιρέσεως από την ίδια διάταξη με τον οποίο προβάλλεται η αιτίαση ότι το Εφετείο δεν έλαβε υπόψη τον ισχυρισμό τους, ότι προϊστάμενος παραγωγής ήταν ο Α. Σ. και όχι ο δεύτερος αναιρεσειών, αφού με την εν λόγω αιτίαση πλήττεται η αναιρετικώς ανέλεγκτη κρίση του δικαστηρίου της ουσίας. Με το άρθρο 25 παρ.1 εδ. τέταρτο του Συντάγματος, όπως αυτό ισχύει μετά τη συνταγματική αναθεώρηση του έτους 2001, τίθεται ο κανόνας ότι οι κάθε είδους περιορισμοί που μπορούν να επιβληθούν στα ατομικά δικαιώματα "πρέπει να προβλέπονται είτε απευθείας από το Σύνταγμα είτε από το νόμο, εφόσον υπάρχει επιφύλαξη υπέρ αυτού, και να σέβονται την αρχή της αναλογικότητας". Κατά την αρχή αυτή, η οποία ως γενική αρχή του δικαίου ίσχυε και προ της ρητής αποτυπώσεώς της στο Σύνταγμα κατά την προαναφερθείσα αναθεώρησή του, οι νομίμως επιβαλλόμενοι περιορισμοί των ατομικών δικαιωμάτων πρέπει να πληρούν τα ακόλουθα τρία κριτήρια, πρέπει δηλαδή να είναι: α) κατάλληλοι, ήτοι πρόσφοροι για την πραγμάτωση του επιδιωκόμενου σκοπού, β) αναγκαίοι, ήτοι να συνιστούν μέτρο το οποίο, σε σχέση με άλλα δυνάμενα να ληφθούν μέτρα, επαγεται τον ελάχιστο δυνατό περιορισμό για τον ιδιώτη ή το κοινό, και τέλος γ) εν στενή έννοια αναλογικοί, να τελούν δηλαδή σε εύλογη σχέση με τον επιδιωκόμενο σκοπό, ώστε η αναμενόμενη ωφέλεια να μην υπολείπεται της βλάβης που προκαλούν (Ολ.ΑΠ 43/2005). Η αρχή της αναλογικότητας, ως κανόνας δικαίου που θέτει όρια στον περιοριστικό του ατομικού δικαιώματος νόμο, απευθύνεται κατ' αρχήν στο νομοθέτη. Στο χώρο του ιδιωτικού δικαίου, ήτοι στις σχέσεις μεταξύ ιδιωτών, επίκληση της αρχής της αναλογικότητας μπορεί να γίνει αν ο κοινός νομοθέτης είτε έχει παραβιάσει την αρχή αυτή, θεσπίζοντας με νόμο υπέρμετρους περιορισμούς ατομικών δικαιωμάτων, οπότε ο δικαστής μπορεί, ελέγχοντας τη συνταγματικότητα του νόμου, να μην εφαρμόσει αυτόν (άρθρο 93 παρ. 4 του Συντάγματος), είτε έχει παραλείψει να ασκήσει τις συνταγματικές του υποχρεώσεις, καταλείποντας κενό, οπότε η αρχή της αναλογικότητας καλείται επικουρικώς σε εφαρμογή. Στο πεδίο των αδικοπρακτικών σχέσεων (άρθρο 914 επ. ΑΚ) και ειδικότερα στο ζήτημα του μέτρου της επιδικαστέας χρηματικής ικανοποίησησεως ο νόμος προβλέπει στο άρθρο 932 ΑΚ ότι το δικαστήριο μπορεί να επιδικάσει εύλογη κατά την κρίση του χρηματική ικανοποίηση, δηλαδή χρηματική ικανοποίηση ανάλογη με τις περιστάσεις της συγκεκριμένης περιπτώσεως. Με τη διάταξη αυτή ο κοινός νομοθέτης έλαβε υπόψη του την αρχή της αναλογικότητας, εξειδικεύοντάς την στο ζήτημα του προσδιορισμού του ύψους της χρηματικής ικανοποίησησεως. Επομένως, σύμφωνα με τα ανωτέρω, δεν υπάρχει έδαφος άμεσης εφαρμογής της διατάξεως του άρθρου 25 παρ. 1 εδάφιο τέταρτο του Συντάγματος, η ευθεία δε επίκλησή της κατά τον προσδιορισμό του ύψους της χρηματικής ικανοποίησησεως στερείται σημασίας, αφού δεν θα οδηγούσε σε διαφορετικά, σε σχέση με τον κατ' εφαρμογή του

άρθρου 932 ΑΚ προσδιορισμό αυτής, αποτελέσματα (Ολ.ΑΠ 6/2009). Εξάλλου, το Δικαστήριο της ουσίας, στα πλαίσια της διακριτικής εξουσίας που έχει από το άρθρο 932 ΑΚ, μπορεί να καθορίσει το ύψος της χρηματικής ικανοποίησης λόγω ηθικής βλάβης ή ψυχικής οδύνης του δικαιούχου, με βάση τους οικείους προσδιοριστικούς παράγοντες, όπως είναι το ππαίσμα του υπόχρεου, το συντρέχον ππαίσμα του δικαιούχου, η κοινωνική και περιουσιακή κατάσταση των μερών. Ο προσδιορισμός από το Δικαστήριο της ουσίας του ύψους της χρηματικής ικανοποίησης, δεν υπόκειται στον έλεγχο του Αρείου Πάγου, διότι αναφέρεται στην εκτίμηση πραγματικών γεγονότων, χωρίς υπαγωγή σε νομική έννοια, ώστε να μπορεί να νοηθεί εσφαλμένη εφαρμογή του νόμου είτε ευθέως, είτε εκ πλαγίου, για έλλειψη νόμιμης βάσης (Ολ.ΑΠ 13/2002). Στην προκειμένη περίπτωση, οι αναιρεσείοντες με τον πέμπτο λόγο της αιτήσεως αναιρέσεως, επικαλούμενοι τις αναιρετικές πλημμέλειες από τους αριθ. 1 και 19 του άρθρου 559 Κ.Πολ.Δ., προβάλλουν ότι το Εφετείο με το να επιδικάσει στους αναιρεσιβλήτους τα πιο πάνω ποσά της χρηματικής ικανοποίησης λόγω ψυχικής οδύνης παραβίασε ευθέως και εκ πλαγίου τις ουσιαστικού δικαίου διατάξεις του άρθρου 932 ΑΚ, καθώς και την αρχή της αναλογικότητας. Έτσι όμως, υπό την επίκληση της παραβίασης των άνω ουσιαστικών διατάξεων, προσβάλλεται η αναιρετικώς ανέλεγκτη κρίση του Δικαστηρίου της ουσίας, σχετικά με τον προσδιορισμό του ύψους της χρηματικής ικανοποίησης και συνεπώς ο λόγος αυτός κατά το αντίστοιχο μέρος του είναι προεχόντως απαράδεκτος. Εξ άλλου, με τα όσα αναπτύχθηκαν στη σκέψη που προηγήθηκε, η προαναφερθείσα διάταξη του άρθρου 25§1 του Συντάγματος δεν εφαρμόζεται ευθέως στην προκειμένη περίπτωση και συνεπώς, η πληττόμενη κρίση του δικαστηρίου της ουσίας δεν μπορεί να ελεγχθεί αναιρετικώς, με βάση το άρθρο 559 αρ. 1 και 19 Κ.Πολ.Δ., για ευθεία και εκ πλαγίου παραβίασή της. Κατ' ακολουθίαν, ο εξεταζόμενος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτος στο σύνολό του.

Από τα άρθρα 335, 338, 339, 340 και 346 ΚΠολΔ συνάγεται, ότι το δικαστήριο της ουσίας, προκειμένου να σχηματίσει την κρίση του για το αποδεικτικό πόρισμα αναφορικά με τους πραγματικούς ισχυρισμούς των διαδίκων, που έχουν ουσιώδη επίδραση στην έκβαση της δίκης και έχουν ανάγκη απόδειξης, υποχρεούται να λάβει υπόψη του όλα τα αποδεικτικά μέσα τα οποία επικαλούνται και προσκομίζουν νόμιμα οι διάδικοι, μεταξύ των οποίων και οι ένορκες βεβαιώσεις. Η παράβαση της ανωτέρω υποχρέωσης του δικαστηρίου της ουσίας ιδρύει τον προβλεπόμενο από το άρθρο 559 αριθμός 11 περίπτωση γ' λόγο αναιρέσεως. Εξάλλου, οι ένορκες βεβαιώσεις ενώπιον ειρηνοδίκη ή συμβολαιογράφου, οι οποίες λαμβάνονται υπόψη κατά την ενώπιον του μονομελούς πρωτοδικείου διαδικασία των εργατικών διαφορών, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 671 παρ. 1 εδ γ' ΚΠολΔ, αποτελούν ιδιαίτερο και αυτοτελές αποδεικτικό μέσο σε σχέση με τα έγγραφα και πρέπει να μνημονεύονται ειδικά στην απόφαση, ενώ η μη λήψη αυτών υπόψη από το δικαστήριο της ουσίας ιδρύει, όπως προαναφέρθηκε, τον από τον αριθμό 11 του άρθρου 559 ΚΠολΔ λόγο, εφόσον βέβαια είχαν προσκομιστεί και είχε γίνει νόμιμη επίκληση αυτών. Στην προκειμένη

περίπτωση με τον τρίτο λόγο αναιρέσεως προβάλλεται η αιτίαση ότι το Εφετείο κατέληξε στο πιο πάνω αποδεικτικό πόρισμα γιατί δεν έλαβε υπόψη: α) την κατάθεση της Ά. Γ. ενώπιον των προανακριτικών αρχών και β) την υπ' αριθμ. 1507/19-5-2009 ένορκη βεβαίωση των J. S. και Α. Τ. και Ά. Γ.. Όμως από την επισκόπηση της προσβαλλόμενης απόφασης προκύπτει ότι το Εφετείο για τη θεμελίωση του ως άνω αποδεικτικού του πορίσματος έλαβε υπόψη όλα τα νομίμως προσκομισθέντα αποδεικτικά μέσα, μεταξύ των οποίων και την κατάθεση της μάρτυρος Ά. Γ., καθώς και τις παραπάνω ένορκες βεβαιώσεις τις οποίες μάλιστα ρητώς μνημονεύει και ως εκ τούτου και ο λόγος αυτός είναι αβάσιμος και πρέπει να απορριφθεί.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Απορρίπτει την από 6-9-2011 αίτηση των: 1) Ανώνυμης Εταιρίας με την επωνυμία "ΒΕΡΝΙΚΟΛ ΑΕ" και 2) Γ. Μ. για αναίρεση της 1359/2011 αποφάσεως του Εφετείου Θεσσαλονίκης. Και

Καταδικάζει τους αναιρεσείοντες στη δικαστική δαπάνη της αναιρεσίβλητης, την οποία ορίζει στο ποσό των χιλίων οκτακοσίων (1.800) ευρώ.

Κρίθηκε και αποφασίσθηκε στην Αθήνα στις 13 Δεκεμβρίου 2012. Και

Δημοσιεύθηκε στην Αθήνα σε δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του στις 22 Ιανουαρίου 2013.

Ο ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ